

Arrest

nr. 292 955 van 21 augustus 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 juli 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 15 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 2 september 2021 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest met nummer X deze beslissing.

1.2. Op 30 maart 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in 1382 (2004) in het dorp Zorabi, Dushi district in de provincie Baghlan. U woonde hier samen met uw ouders, broers en zussen tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U werkte samen met uw vader in de landbouw. U bent in Afghanistan niet naar school, noch naar de madrassa geweest.

Toen u dertien of veertien jaar was, sprak de mullah uw vader aan. Hij zei tegen uw vader dat hij u, zijn zoon, naar de taliban moest sturen. Uw vader antwoordde dat u te jong was. De mullah vroeg dit meerdere keren. Vervolgens kwamen ook de leden van de taliban naar uw vader. Ook zij zeiden meerdere keren tegen uw vader dat u voor hen moest gaan werken. Uw vader weigerde dit. De vierde keer werd uw vader door de taliban geslagen. Nadien kwamen de taliban nog twee keer zeggen dat ze wilden dat u voor hen ging werken. De zesde keer zeiden ze dat het de laatste keer was dat ze langs kwamen, het was de laatste kans voor uw vader om zijn zoon naar hen te brengen. Indien uw vader dit niet zou doen, zouden ze uw huis en familie allemaal afmaken. De volgende ochtend zijn u en uw vader vertrokken uit Afghanistan.

In oktober 2018 verliet u Afghanistan samen met uw vader. Jullie reisden samen tot in Iran, waar u hem kwijtraakte. U reisde verder met de smokkelaar via Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Slowakije, Oostenrijk en Duitsland tot u in de zomer van 2019 aankwam in België. Op 25 juli 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u een kopie van de taskara van uw vader samen met de vertaling ervan neer.

Op 15 december 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht werd aan uw verklaarde problemen met de taliban in Afghanistan. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. In het verzoekschrift van 27 januari 2021 verwijst uw advocaat naar de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, volhardt hij in de door u aangehaalde asielmotieven en vestigt hij de aandacht op uw (toenmalige) minderjarigheid. In een aanvullende nota van 9 augustus 2021 legt uw advocaat nieuwe elementen voor. Hij verwijst hierin naar de snel wijzigende veiligheidssituatie in de provincie Baghlan in de loop van 2021. In een aanvullende nota van 12 augustus 2021 geeft uw advocaat aan dat de taliban een snelle opmars maken in Afghanistan en intussen Pul-e-Khumri ingenomen hebben, de provinciehoofdstad van Baghlan. In arrest nr. 260 018 van 2 september 2021 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de weigeringsbeslissing van het CGVS omdat er geen objectieve informatie voorhanden is met betrekking tot de huidige, feitelijke situatie in de diverse regio's en steden van Afghanistan en/of het hele land na de machtsovername door de taliban.

Uw verzoek om internationale bescherming werd hierop opnieuw naar het CGVS verstuurd voor een actuele beoordeling.

Op 7 juni 2021 werd u 18 jaar.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u op het ogenblik van uw verzoek om internationale bescherming minderjarig was en u een voogd kreeg toegewezen door de dienst Voogdij. Het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2020 werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; het persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden in aanwezigheid van uw voogd en advocaat, die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en er werd bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals de algemene situatie in uw land van herkomst. Op 7 juni 2021 werd deze voogdij van rechtswege beëindigd aangezien u op die dag meerderjarig werd.

Het CGVS is dan ook van oordeel dat er sindsdien in uw hoofd geen bijzondere procedurele noden verbonden aan de hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige meer kunnen worden aangenomen.

U maakte verder géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden zouden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Het CGVS kan namelijk geen geloof hechten aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met de taliban.

U verklaarde dat de taliban u persoonlijk viseren om te rekruteren (CGVS, p. 14). Ze hebben u echter nooit persoonlijk aangesproken terwijl ze naar u op zoek waren (CGVS, p. 15). U kan tevens niet vertellen wat deze rekrutering precies inhoudt. U verklaart dat u niet weet waarom ze u wilden rekruteren (CGVS, p. 18-19). U weet niet wat de taliban tegen uw vader gezegd hebben of waar ze over gesproken hebben (CGVS, p. 18). U weet niet of u betaald zou worden na uw rekrutering bij de taliban (CGVS, p. 19). Aangezien u verklaarde dat uw vader meerdere keren door de mullah en door leden van de taliban is aangesproken met de eis dat u voor hen zou werken, is het weinig aannemelijk dat u daar niet meer over kan vertellen (CGVS, p. 30). Tevens slaagt u er niet in te staven waarom de taliban u zouden willen rekruteren. Er wordt u meerdere keren gevraagd om welke redenen de taliban u zouden viseren. U stelt enkel dat u het niet weet (CGVS, p. 18-19). U bent niet geschoold, u heeft evenmin enige religieuze opleiding gekend, u ging niet naar de madrassa, u heeft geen koran lessen gevolgd (CGVS, p. 8-9). Bovendien is het opmerkelijk dat uw vader vanaf de eerste keer tegen de mullah had gezegd dat hij niet wilde dat u zich aansloot bij de taliban (CGVS, p. 14-16). Aldus was het reeds geweten dat uw familie niet wenste mee te werken met de taliban. Gevraagd om welke reden de taliban iemand zouden rekruteren van wie dit geweten is, stelde u louter dat de taliban meer leden willen en dat jonge mensen worden meegenomen, hetgeen niet kan overtuigen (CGVS, p. 20).

Uw verklaringen over de manier waarop de taliban te werk zouden gaan, zijn eveneens weinig aannemelijk. Uw vader zou eerst verschillende keren zijn aangesproken door de mullah met de vraag om u naar de taliban te sturen (CGVS, p. 14, 16-17). Hij zou dit telkens geweigerd hebben. U verklaart dat uw vader uitdrukkelijk gezegd zou hebben tegen de mullah dat hij dit niet wilt (CGVS, p. 17). Ook de talibanleden zelf zouden drie keer naar uw vader zijn gekomen met de mededeling dat u zich bij hen moest aanmelden, telkens zonder dat ze enige moeite zouden hebben gedaan om u te lokaliseren en mee te nemen (CGVS, p. 17-19). Indien de talibanleden u werkelijk wilden rekruteren, terwijl ze wisten dat uw vader reeds tegen de mullah had gezegd dat u dit niet wilde, is het weinig aannemelijk dat ze meerdere keren zouden terugkeren naar uw huis zonder de daad bij het woord te voegen. Hiermee geconfronteerd, stelt u louter dat dit de manier is hoe ze het doen en dat wie zich niet vrijwillig aansluit, wordt gedwongen, hetgeen uiteraard niet kan gelden als verklaring (CGVS, p. 20). Dienaangaande wordt nog opgemerkt dat uw familie geen verdere of andere problemen heeft gekend na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 14-15, 19-20). Ook dit is opmerkelijk aangezien u verklaart dat de taliban gezegd hebben dat ze uw familie zouden afmaken indien u zich niet zou aanmelden (CGVS, p. 14). Dergelijke vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig.

Tevens legt u tegenstrijdige verklaringen af over wat er met uw vader gebeurde tijdens zijn confrontaties met de taliban. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader door de taliban geslagen werd op de avond voor jullie vlucht uit Afghanistan (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud wijzigt u deze verklaring en stelt u dat uw vader geslagen werd toen de taliban de eerste keer naar uw huis kwamen, vijftien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 17). Hiermee geconfronteerd antwoordt u enkel ontkennend (CGVS, p. 19), hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met de taliban verder ondermijnt.

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a) en b).

Het door u neergelegde document kan bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van de taskara van uw vader heeft hoogstens betrekking op de identiteit van uw vader en heeft geen enkele betrekking op de door u voorgehouden problemen met de taliban. Daarboven moet worden

vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Uw advocaat volhardt in het verzoekschrift van 27 januari 2021 in de door u aangehaalde asielmotieven. Het betoog van uw advocaat doet echter op geen enkele manier afbreuk aan bovenstaande argumentatie van het CGVS.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van

aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouders.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De informatie die werd aangebracht door uw advocaat in zijn verzoekschrift en in de aanvullende nota's van 9 augustus 2021 en 12 augustus 2021 over de algemene situatie in Afghanistan en over de gewijzigde veiligheidssituatie in uw provincie, nl. Baghlan, is niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen en volstaat niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen de Raad verzocht om voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Krachtens artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geacht hiermee in te stemmen indien zij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin zij op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maakt. *In casu* heeft verzoeker per brief neergelegd op 17 juni 2022 gemeld dat hij bezwaar maakt tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 5). Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de motiveringsplicht "vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van zijn middel gaat verzoeker uitvoerig in op het vermeende gebrek aan informatie inzake de huidige situatie in Afghanistan. Hij hekelt in dit verband dat de adjunct-commissaris objectieve informatie volledig buiten beschouwing laat in de bestreden beslissing en nergens aangeeft waarom hij meent dat er wél voldoende bronnen beschikbaar zijn om een inschatting te kunnen maken van zijn beschermingsnood. Meer nog meent verzoeker dat de adjunct-commissaris zelf lijkt te erkennen dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat er geen beschermingsnood is voor Afghanen op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 en besluit "dat een weigeringsbeslissing in zijn hoofde uiterst voorbarig is, gelet op het gebrek aan duidelijke en concrete informatie over zijn internationale beschermingsnood".

In een tweede onderdeel van zijn middel gaat verzoeker uitgebreid in op het vermeende risico omwille van (toegeschreven) verwestering. Hij meent dat de (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur het voor hem bijzonder moeilijk zal maken om te aarden in Afghanistan en dat de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich zullen afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door zijn verblijf in het Westen. Hij benadrukt dat het er niet zozeer om gaat of hij zichzelf 'westers' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral door de taliban zal worden gepercipieerd na zijn jarenlang verblijf in Europa. Verzoeker geeft een uitvoerige theoretische toelichting bij het begrip 'verwestering', de risico's voor personen die als verwesterd worden beschouwd en het risico bij terugkeer naar Afghanistan, waaronder het risico op stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting door de familie of gemeenschap. Verzoeker betoogt verder dat ook na de machtsovername door de taliban er ernstige aanwijzingen zijn *"dat personen die als verwesterd beschouwd worden, een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van respectievelijk artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet lopen"*. Hij verwijst daarvoor onder meer naar UK Home Office, *"Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban"*, februari 2022, p. 8-9 en wijst erop dat EASO in de *"Country Guidance"* van november 2021 besluit dat ondanks de beperkte informatie er voldoende aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de taliban er een zeer strikte naleving van de sharia op (zullen) nahouden, zoals blijkt uit publieke verklaringen van de taliban (*EUAA Country Guidance*, p. 85-86). Verzoeker vervolgt dat de bewegingsvrijheid in Afghanistan sterk aan banden is gelegd na de machtsovername door de taliban en dat de taliban onvermijdelijk te weten zullen komen dat hij in het Westen verbleven heeft. Hij wijst erop dat hij geen Afghaans paspoort heeft en dat als hij nu moet terugreizen naar Afghanistan, dit ofwel met een Afghaans paspoort afgeleverd door een nog niet functionerende ambassade in Brussel zal zijn, ofwel met een laissez-passer afgeleverd door de Belgische autoriteiten en dat men in elk geval zal weten van waar exact hij terugkeert. Verzoeker stelt dat hij verschillende controleposten zal moeten passeren op de luchthaven maar ook nadien tijdens de verdere reis, terwijl landeninformatie melding maakt van onnodig en onevenredig geweld bij controleposten door de autoriteiten. Bovendien wordt dit risico volgens verzoeker nog vergroot doordat de taliban een verregaande controle uitvoeren op de smartphones van Afghanen waarbij de aanwezigheid van muziek of video's al kan leiden tot geweld en pesterijen. Verzoeker meent een groot risico te lopen bij controle van zijn smartphone. Hij stelt dat de ondervragingen waaraan de taliban hem bij terugkeer zullen onderwerpen over wie hij is, waarom hij gevlucht is, naar waar hij gevlucht is en hoe hij zich daarbij gedragen heeft, met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid gepaard zullen gaan met ernstig fysiek geweld, angst en psychische kwellen. Hij meent dat hij zowel bij de controles en ondervragingen die direct volgen op zijn terugkeer als bij latere momenten waarop hij in aanraking komt met de taliban geïntimideerd en bedreigd zal worden en zal worden behandeld op een wijze die erop gericht is fysiek en moreel verzet te breken. Verzoeker stelt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij de rest van zijn dagen *'the game'* meespeelt, zoals dit in paragraaf 275 van het arrest *"Sufi en Elmi"* werd gesteld.

Verzoeker betoogt verder dat de adjunct-commissaris geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar elementen die in zijn hoofde wijzen op 'verwestering' en naar de mogelijke risico's in dat verband. Verzoeker licht toe dat hij Afghanistan verlaten heeft in oktober 2018, vier jaar geleden, en dat hij twee jaar vóór de val van de Afghaanse regering om internationale bescherming heeft verzocht. Hij wijst erop dat hij meer dan een jaar (*sic*) voor de overwinning van de taliban gehoord werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) en dat na deze overwinning geen weigeringsbeslissingen werden genomen in Afghaanse dossiers tot begin maart 2022. Hij meent dat hij aanvullend diende te worden gehoord over het risico dat hij loopt in geval van terugkeer naar een door de taliban bestuurd gebied en dat er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel gezien andere verzoekers die werden gehoord na de val de Afghaanse overheid wél de kans kregen om hieromtrent uitgebreid aan te geven welke risico's zij lopen door de machtsovername. Hij betoogt verder dat hij niet in staat is om zich aan te passen aan de spelregels van de taliban, noch om te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger, en dat hij zeker niet in staat is om te beseffen dat hij moet opletten hoe hij zich gedraagt in Afghanistan, ook in de allerkleinste details. Ten overvloede merkt verzoeker op dat verwesterde Afghanen in het bijzonder opvallen na hun terugkeer, wanneer het gaat om jongeren in hun tienerjaren, die door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn (Asylos, *"Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul"*, augustus 2017, p. 47). Hij betoogt vervolgens: *"Verzoeker is op erg jonge leeftijd in het Westen toegekomen, namelijk op 16-jarige leeftijd, een moment waarop hij nog erg beïnvloedbaar was. Verzoekers culturele, religieuze en traditionele kompas is veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is, waardoor het voor hen een enorme uitdaging is om zich in te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer: "(...)" (Written Expert Opinion Dr. Anicé Van Engeland, Senior Lecturer in International Security at the Centre for International Security and Resilience of Cranfield University, 11 juni 2017 (internetlink))*. Verzoeker benadrukt tot slot nogmaals dat

ook UNHCR van mening is dat het omwille van het gebrek aan betrouwbare objectieve landeninformatie momenteel niet mogelijk is om met zekerheid vast te stellen dat Afghaanse asielzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming, terwijl het daarentegen wel mogelijk is om wel een nood aan internationale bescherming vast te stellen op basis van het profiel van de verzoeker en de voorlopig beschikbare landeninformatie. Hij geeft aan dat hij de taliban is ontvlucht naar het Westen en dat in een kleine gemeenschap als die van zijn familie die informatie ongetwijfeld gekend is. Hij stelt dat hij zich bij een eventuele terugkeer zal moeten verantwoorden, voor zichzelf en zijn familie en voor hun verhouding ten opzichte van de taliban.

Verzoeker laat verder het volgende gelden aangaande de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn vluchtmotieven:

“Het is opmerkelijk dat verwerende partij in dergelijke bewoordingen aan verzoekers verklaringen twijfelt. In een andere beslissing van 15 maart 2022 met CG nummer 2010738 oordeelt verwerende partij nog dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. “Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor.

Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.”

Waar verwerende partij dus in een dossier meent dat het vreemd is dat er geen gebruik werd gemaakt van druk doorheen het lokale netwerk in plaats van regelrechte dwang, grijpt verwerende partij in verzoekers dossier net de druk doorheen het lokale netwerk en de afwezigheid van regelrechte dwang aan om aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te twijfelen. Dat is niet ernstig.

Verzoeker verklaart dat de taliban via de lokale imam mensen aanspreekt, en dat de imam laat doorschemeren dat als een familie weigert dit problemen kan opleveren met de taliban. Verzoekers vader probeerde de boot af te houden door aan te geven dat zijn zoon te jong was. De mullah zei letterlijk ‘het is jouw keuze’. (CGVS pg 17). Dit past toch in hoe rekrutering volgens verwerende partij verloopt?

Verzoeker zegt dat de taliban zijn vader fysiek mishandeld heeft, en dan opgedragen heeft om goed na te denken en de juiste keuze te maken. Opnieuw gaat het om druk, een zgn. eigen keuze, en geen regelrechte dwang.

Die druk wordt stelselmatig opgebouwd, ze kwamen steeds terug.

Verzoeker kent drie andere jongens uit zijn dorp aan wie hetzelfde werd gevraagd. Twee zijn er gevlucht en een heeft zich aangesloten (CGVS pg. 19)

Rekrutering door de taliban dient gezien te worden door de lens van bedreigingen en intimidatie door de taliban als bestuursvorm.”

Verzoeker betoogt verder, onder verwijzing naar het COI-rapport “Afghanistan: Recruitment by armed groups” van EASO van september 2016, dat er veel onenigheid is tussen verschillende objectief geachte bronnen over wat er precies dient verstaan te worden onder de term gedwongen rekrutering. Hij wijst erop dat volgens Human Rights Watch gedwongen rekrutering niet enkel gezien dient te worden als rekrutering onder de bedreiging van een geweer, maar ook als “de overtuigingspogingen van lokale taliban en de druk die gezet wordt op personen of hun familie zonder dat er fysiek geweld bij komt kijken”. Hij meent dat wat hij beschrijft hier perfect in past. Er is volgens Human Rights Watch absoluut niet altijd sprake van een vergoeding, aldus verzoeker, die het feit dat hij hier niets over weet “nietszeggend” acht. Wat duidelijk is, is dat gepercipieerde subordinatie of ongehoorzaamheid zeer streng bestraft wordt door de taliban en dat ze kwistig zijn met bedreigingen, zo vervolgt verzoeker onder verwijzing naar voormeld COI-rapport. Verzoeker argumenteert dat de door de taliban uitgeoefende dwang om zich ‘bij hen’ te voegen niet te maken heeft met actieve rekrutering van soldaten voor de jihad maar “met het testen van loyaliteiten van de lokale bevolking, met hen te dwingen kant te kiezen en met het besturen van mensen doorheen angst, terreur, intimidatie en bedreiging”. Verzoeker merkt verder op dat de UK Home Office aangeeft dat gedwongen rekrutering van kinderen door de taliban niet zo uitzonderlijk is (UK Home Office, “Country Policy and Information Note Afghanistan: Unaccompanied children”, april 2018, p. 36). Verzoeker meent dat ook UNHCR de benadering van mensen door de taliban “door de lens van repressie en bedreiging als bestuur van de lokale bevolking (ziet)” en citeert dienaangaande uit de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 19 april 2016. Verzoeker

meent voorts dat de adjunct-commissaris zichzelf tegenspreekt en geen landeninformatie voegt die zijn scepsis en twijfel rechtvaardigt en ondersteunt. Er moet volgens hem ook rekening worden gehouden met het feit dat hij geen netwerk of mannelijke familieleden heeft die het voor hem kunnen opnemen wanneer hij ondervraagd wordt of onder druk gezet wordt.

In een derde onderdeel van zijn middel gaat verzoeker uitvoerig in op het leven onder het talibanbewind. Hij stelt dat ook moet worden nagegaan of dit een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt. Verzoeker verwijst naar het arrest *“Sufi en Elmi”* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en stelt dat hoewel dit arrest handelt over Al-Shabaab in Somalië, het eveneens naar analogie kan worden toegepast op Afghanistan. Volgens verzoeker moet de vraag gesteld worden wat het concreet betekent om te moeten leven onder het huidige bewind van de taliban nu ze het volledige grondgebied van Afghanistan in handen hebben gekregen. Met betrekking tot de onrustwekkende huidige situatie, stelt verzoeker dat er momenteel een juridisch vacuüm bestaat, waarbij de taliban de Afghaanse grondwet opschootten, maar nog geen nieuw juridisch kader invoerden. Hij stelt dat, hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, deze beloften met veel scepsis worden onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind, waarbij het contrast tussen hun verklaringen omtrent het recht op onderwijs voor vrouwen en de feiten op het terrein illustratief is voor het feit dat aan het woord van de taliban geen waarde mag worden gehecht. Verzoeker wijst erop dat, ondanks eerdere beloften, de taliban de middelbare scholen voor meisjes enkele uren na hun heropening sloten. Hij stelt dat de taliban nog niet communiceerden over hoe ze Afghanistan plannen te besturen, maar dat wel al duidelijk is dat zij hun interpretatie van de sharia als uitgangspunt nemen. Hij wijst erop dat zij de religieuze politie, verantwoordelijk onder hun vorige schrikbewind voor extreem ernstige mensenrechtenschendingen, opnieuw hebben ingevoerd. Verzoeker citeert vervolgens uit het rapport *“Afghanistan: Taliban ‘Vice’ Handbook Abusive”* van Human Rights Watch van 29 oktober 2021 inzake het *“Vice Handbook”* van de taliban, waarin wordt uiteengezet hoe de shariawetgeving moet worden geïnterpreteerd en afgedwongen en dat tal van regels zou bevatten die misbruik uitmaken en een grove onderdrukking van de autonomie en meningsvrijheid van de Afghanen. Hij wijst er verder op dat uit het COI-rapport van EUAA van januari 2022 blijkt dat de taliban in zekere mate gedecentraliseerd zijn en dat lokale talibanleden het heft in eigen handen blijken te nemen zodat bepaalde garanties die de talibanleiding in Kaboel biedt, of bepaalde rechten die men uit het *‘Vice Handbook’* zou kunnen putten, in de praktijk voor verzoeker niets waard zijn. Hij citeert vervolgens voorbeelden waaruit blijkt dat straffen voor het overtreden van de normen van de taliban draconisch kunnen zijn waarbij het mogelijk is dat de taliban het uitvoeren van lijfstraffen bewust onder de radar probeert te houden. Verzoeker verwijst in dit verband ook naar het arrest *“Bouyid tegen België”* van het EHRM van 23 september 2015. Verzoeker gaat vervolgens uitvoerig in op de lessen uit het verleden en belicht hierbij, onder verwijzing naar diverse bronnen het tijds kader waarin de taliban slechts bepaalde gebieden onder hun controle hadden (2001-2021) en het vorige Islamitisch emiraat (1996-2001). Verzoeker meent dat hoewel de geschiedenis zich niet noodzakelijk zal herhalen, deze context wel belangrijk is voor een inschatting van de huidige situatie onder het bewind van de taliban. Verzoeker betoogt dat de eerste indicaties dat de situatie dezelfde richting uitgaat nu reeds te vinden zijn in objectieve bronnen, dat het duidelijk is waartoe de taliban in staat zijn eens ze de macht hebben veroverd in het land en dat dit des te meer geldt nu blijkt dat diegenen die in de jaren 1990 het beleid bepaalden van de taliban ook vandaag de dag de machthebbers vormen. Verzoeker gaat tot slot ook in op de huidige talibanleiding en besluit dat hoewel er een zekere mate van onduidelijkheid blijft, er genoeg elementen voorhanden zijn om te concluderen dat leven onder het talibanbewind een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt naar analogie met het arrest *“Sufi en Elmi”* van het EHRM, gezien de radicale shariaregelgeving, de totale controle over het dagelijks leven van burgers, en het risico op draconische bestraffing voor de minste overtreding van deze opgelegde regels.

In een vierde onderdeel van zijn middel wijst verzoeker op door de taliban opgelegde reisrestricties en stelt hij dat het niet duidelijk is welke straffen de taliban voorzien voor het overtreden van het verbod voor Afghanen om het land te verlaten tenzij hun bestemming gekend is bij de taliban. Verzoeker herhaalt dat de taliban met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid op de hoogte zijn van zijn verblijf in Europa.

In een vijfde onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat er zich twee parallelle niet-internationaal gewapende conflicten afspelen op het Afghaanse territorium, waarvan één tussen ISKP en de taliban. Verzoeker gaat in op de veiligheidsincidenten die hierdoor worden veroorzaakt. Hij meent dat het ondanks de schaarste aan informatie duidelijk is dat de situatie in Afghanistan uiterst volatiel is. Omwille van het serieuze risico op onderrapportering van de geweldsincidenten veroorzaakt door de strijd tussen ISKP en de taliban en de opkomst van IS en Al-Qaeda, acht verzoeker ook op dit vlak verder onderzoek

aangewezen. Verzoeker verwijst in dezen andermaal naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022.

In een laatste onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker verwijst naar de arresten *“Sufi en Elmi t. het Verenigd Koninkrijk”* en *“S.H.H. t. het Verenigd Koninkrijk”* van het EHRM. Hij stelt dat de vraag die rest voor de beoordeling onder artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet (en bij uitbreiding artikel 3 van het EVRM) is of er thans sprake is van een preciaire socio-economische/humanitaire situatie in Afghanistan en of deze overwegend te wijten is aan de gedragingen van de taliban. Verzoeker meent dat de adjunct-commissaris wederom geen rekening heeft gehouden met de kritische bemerkingen omtrent de beschikbaarheid van betrouwbare bronnen ter plaatse. Hij merkt op dat de situatie in Afghanistan reeds voor de machtsovername door de taliban erg precair was en nadien alleen maar is verslechterd, ter illustratie waarvan hij diverse bronnen aanhaalt. Verzoeker meent dat deze dramatische verslechtering in de humanitaire situatie van de Afghaanse bevolking onlosmakelijk is verbonden met de machtsovername door de taliban. Hij stelt dat de huidige feitelijke regering door geen enkel land ter wereld officieel wordt erkend en dat na de machtsovername wereldwijd economische sancties werden uitgevaardigd. De internationale financiering van Afghanistan werd opgeschort en in uitvoering van een door de VN-Veiligheidsraad aangenomen sanctieregime werden miljarden dollars aan Afghaanse tegoeden in het buitenland, vooral in de Verenigde Staten, bevroren nadat de taliban het land op niet-democratische en illegitieme wijze hadden overgenomen. Verzoeker meent dat de aangehaalde bronnen duidelijk spreken over een ongeziene crisis, die niet louter het gevolg is van de reeds bestaande preciaire humanitaire situatie voor de machtsovername door de taliban, maar die volledig ontspoord is na de machtsovername. Hij voert aan dat pas nadien de economie van het land in een dergelijk neerwaartse spiraal is terechtgekomen, doordat als gevolg hiervan miljarden aan tegoeden werden bevroren en humanitaire hulp grotendeels werd stopgezet. Hij meent dat de parallel met *“Sufi en Elmi”* duidelijk is. Verzoeker wijst er verder op dat bijna tachtig percent van de begroting van de vorige Afghaanse regering afkomstig was van de internationale gemeenschap en dat met dat geld voor de val van de regering ziekenhuizen, scholen, fabrieken en ministeries werden gefinancierd. Hij meent dat zolang de Afghaanse regering niet erkend wordt en betere samenwerking niet mogelijk gemaakt wordt, het acuut tekort aan humanitaire hulp zich in de toekomst dreigt verder te zetten. Het verlenen van humanitaire en financiële hulp wordt ook gekoppeld aan het gebrek aan transparantie met betrekking tot de bestemming van deze middelen en de vrees dat deze louter zullen dienen ter ondersteuning van de niet-legitieme taliban-regering, zo stelt verzoeker. Daarbij is het volgens verzoeker niet uitgesloten dat deze middelen louter aangewend zullen worden om het staatsapparaat mee te bedienen of dat zij zelfs in de zakken van regeringsfunctionarissen van de taliban zullen belanden. Er heerst dus een groot wantrouwen ten opzichte van het toekennen van deze middelen zolang er niet meer transparantie is of zolang er geen waarborgen bestaan dat zij louter in het voordeel van de Afghaanse bevolking zullen gebruikt worden. Hij meent verder dat kan worden aangenomen dat, niettegenstaande de vele inspanningen die de internationale gemeenschap levert om alsnog (beperkte) humanitaire hulp te voorzien, de huidige de-factoregering van de taliban door haar machtsovername en gedragingen rechtstreeks aan de basis ligt van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie. Verzoeker verwijst opnieuw naar het arrest met nummer 270 813 van de Raad van 31 maart 2022. Hij meent dat ook hij zich in een erg kwetsbare situatie bevindt bij terugkeer naar Afghanistan en licht toe dat hij er zo goed als geen mannelijke verwanten heeft die het voor hem kunnen opnemen. Bovendien is er geen mannelijk gezinshoofd meer, nu zijn vader al jaren geleden vermist is, aldus verzoeker. Verzoeker besluit dat de acties of gedragingen van de taliban, waaronder hun fundamenteel gebrek aan respect voor mensenrechten, de verslechtering van de reeds preciaire situatie van de Afghaanse burgers tot rechtstreeks gevolg hebben, via de financiële en economische gevolgen op internationaal niveau en dat op die manier de gedragingen van de taliban indirect een enorme impact hebben op de huidige preciaire socio-economische en humanitaire omstandigheden. Volgens verzoeker haalt de huidige situatie in Afghanistan de drempel van artikel 3 van het EVRM *“doordat de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, waaronder verzoeker en zijn gezin, in een situatie van extreme armoede is beland, waarbij zij niet meer in staat zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien zoals voedsel en hygiëne”*. Hij herhaalt dat die net zoals in *“Sufi en Elmi”* het gevolg is van gedragingen van een islamitische groepering die de de-factocontrole heeft over het grondgebied.

3.1.2. Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling of, mocht de Raad van oordeel zijn dat hij niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling, hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen, mocht de Raad oordelen dat bijkomend onderzoek nodig is.

3.1.3. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij op de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen onder verwijzing naar de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van april 2022, de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022 en een overzicht van bronnen inzake de socio-economische situatie in Afghanistan van mei 2022 als nieuwe elementen.

3.2.2. Op 17 april 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de nota met opmerkingen en de bestreden beslissing: het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022, het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2017, het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022, de COI Query “Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 4 november 2022 en de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

3.2.3. Op 22 april 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij volgende nieuwe stavingstukken voegt:

- stuk 1: UNHCR, “International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan - November 2022”, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint;
- stuk 2: briefwisseling met de FOD Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade;
- stuk 3: attest van de Afghaanse ambassade;
- stuk 4: standpunt FOD Buitenlandse Zaken over hervatte afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade te Brussel;
- stuk 5: bewijzen OKAN katholiek onderwijs.

Tevens refereert verzoeker in zijn aanvullende nota aan volgende landeninformatie, waarvan telkens de weblink wordt vermeld:

- het rapport “Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021” van DRC van 30 december 2022;
- het rapport “A Needs Assessment of Afghan Human Rights Defenders” van Freedom House van januari 2023;
- het artikel “Afghan supreme leader orders full implementation of Sharia law” van The Guardian 14 november 2022;
- het rapport “Afghanistan in 2023: Taliban internal power struggles and militancy” van Brookings Institution van 3 februari 2023;
- de NANSSEN Note 3-22 “Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer” van oktober 2022;
- het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city, augustus 2022” van EUAA van 16 september 2022;
- het persbericht “Afghanistan: Taliban’s targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable, say UN experts” van OHCHR van 30 december 2022;
- het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “The Rule of Taliban. A Year of Violence, Impunity and False Promises” van Amnesty International van 15 augustus 2022;
- het rapport “The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security” van de secretaris-generaal van de VN van 27 februari 2023;
- het rapport “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Aan de hand van de bijdrage van het UNHCR tracht verzoeker aan te tonen dat er tot op heden te weinig informatie voorhanden is om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, alsmede dat de onzekerheid over het bestuur en het beleid van de taliban aanhoudt.

Verzoeker wijst verder op een aantal passages uit het voormelde rapport van DRC van december 2022 en op het artikel van Freedom House van januari 2023, waaruit blijkt dat de taliban de capaciteiten hebben om uitgebreid onderzoek te doen naar het doen en laten van Afghanen die uit het Westen terugkeren, op de inhoud van het artikel uit The Guardian van november 2022 omtrent de toepassing van de sharia door de taliban en op informatie van Brookings Institution van februari 2023 omtrent het beleid en de machthebbers van de taliban en de toestroom van terroristen uit andere landen.

Verder vestigt verzoeker de aandacht op de inhoud van een nota van NANSEN van oktober 2022. In dit kader maakt hij een uitgebreide, algemene en theoretische uiteenzetting, onder meer aan de hand van rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en het EHRM inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Voorts herhaalt hij, verwijzende naar voormelde nota van NANSEN, dat er een gebrek aan informatie zou zijn om te kunnen inschatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren, en dit omdat er praktisch geen terugkeerders uit het Westen zijn. Vervolgens wijst verzoeker op de kritiek die in deze nota wordt geuit op de interpretatie van de bronnen waarop de verwerende partij zich beroept om het risico voor terugkeerders uit het Westen te beoordelen.

Voorts gaat verzoeker in op de inhoud van informatie van EUAA over de veiligheidssituatie in Afghanistan van augustus 2022. Daarbij uit hij kritiek op het gegeven dat en de wijze waarop daarin cijfers van ACLED en informatie van UCPD en twee lokale nieuwsbronnen worden gehanteerd. Verder gaat verzoeker in op de analyse van (het beleid van de) machtshebbers en de (veiligheids)situatie in Afghanistan in het voormelde rapport van EUAA.

Vervolgens haalt verzoeker een andere bijdrage van EUAA van augustus 2022 aan betreffende de socio-economische situatie in Afghanistan en het risico dat terugkeerders in dit kader lopen. Verzoeker leest hierin dat de taliban hun verplichtingen niet nakomen en dat de huidige situatie in Afghanistan de drempel van artikel 3 van het EVRM behaalt.

Verzoeker wijst verder op het eind 2022 door de taliban uitgevaardigde verbod voor ngo's en humanitaire organisaties om vrouwen te werk te stellen en de aanvullende beslissing begin april 2023 dat er geen vrouwen meer mogen werken voor internationale organisaties in Afghanistan. Volgens verzoeker vloeit de humanitaire situatie *"in zeer grote mate voort uit hoe moeilijk het door de Taliban wordt gemaakt voor ngo's en humanitaire organisaties om hulp te verlenen"* en is de rechtspraak van het EHRM in *"Sufi en Elmi"* dan ook direct van toepassing.

Tevens wijst verzoeker op een rapport van EUAA van augustus 2022 met betrekking tot geïsoleerde individuen in Afghanistan. Hij verwijst daarbij naar een aantal zaken die omtrent het risico op basis van verwestering worden gesteld in dit rapport. Verder geeft hij een overzicht van hetgeen er in dit rapport wordt gesteld omtrent de decentralisatie van de taliban, het gebrek aan eenvormigheid en de regionale verschillen op het vlak van wetgeving, beleid, uitvoering en rechterlijke macht. Hij stelt dat het van belang is om te kijken naar de talibanfractie die in zijn regio de macht heeft en benadrukt dat het risico in rurale Pasjtoe-gebieden, zoals de regio waarvan hij afkomstig is, groter is. Vervolgens vestigt verzoeker de aandacht en uit hij kritiek op wat er in het rapport gesteld wordt over de oproep vanwege talibanofficials om terug te keren naar Afghanistan. Eveneens verwijst verzoeker naar en uit hij kritiek op wat er in het rapport wordt gesteld over de behandeling door de taliban van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren. Verzoeker leidt uit zijn betoog dienaangaande af dat er wel degelijk sterke indicaties zijn dat personen die verwesterd zijn of lijken bij een terugkeer het doelwit zullen vormen van de taliban. Verzoeker benadrukt dat hij ook westerse kleren draagt, zijn baard scheert en naar muziek luistert en programma's kijkt die door de taliban zouden worden verboden. Tevens zal hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst verschillende checkpoints van de taliban moeten passeren, waarbij zijn gsm zal doorgelicht worden, en zal hij daarna hij in zijn rurale, conservatieve dorp onmiddellijk opvallen bij een terugkeer naar Afghanistan, zal hij extra in de gaten worden gehouden en is er een grote kans dat afwijkend gedrag ter kennis zal worden gebracht van de taliban, aldus verzoeker. Verzoeker haalt voorts aan dat de taliban lijfstraffen toepassen bij het niet-respecteren van de religieuze regels. Hij wijst op de toename van en de regionale verschillen in de toepassing van deze regels. Verder uit verzoeker kritiek op de info waaruit blijkt dat de taliban begrip zouden hebben voor Afghanen die het land om economische redenen verlieten.

Verzoeker wijst daarnaast op hetgeen er betreffende de door de taliban gepleegde mensenrechtenschendingen gesteld wordt in landeninformatie van Amnesty International van augustus

2022. Volgens hem is dit rapport om verschillende redenen relevant om zijn risico bij een terugkeer in te schatten. In eerste instantie blijken uit dit rapport de doorgedreven controles die plaatsvinden en de technische kennis van de taliban, waarbij laptops, sociale media en smartphones worden doorzocht en waarbij zij erin slagen om zelfs verwijderde foto's en video's terug te vinden. Verder blijkt hieruit dat lokale talibanleiders nieuwkomers in de regio in de gaten houden en aanspreken en daarnaast informanten rekruteren die zulke nieuwkomers in de gaten moeten houden. Volgens verzoeker vergroot dit alles de kans dat hij bij een terugkeer op negatieve wijze in aanraking komt met de taliban. Verzoeker benadrukt tot slot dat ook uit dit rapport blijkt dat de vele restricties in Afghanistan gradueel worden verscherpt en hardhandig worden afgedwongen.

Verder gaat verzoeker in op de inhoud van voormeld verslag van de secretaris-generaal van de VN van februari 2023. Hij wijst op de bijzondere aandacht die daarin wordt gehecht aan de toegenomen humanitaire behoeften in Afghanistan en de verdere en drastische beperkingen die aan Afghaanse vrouwen en meisjes worden opgelegd. Hij wijst er verder op dat volgens dit rapport de veiligheidsincidenten in de periode tussen november 2022 en januari 2023 zijn toegenomen in vergelijking met dezelfde periode een jaar eerder en dat de meeste incidenten plaats vinden in de provincies Helmand, Kandahar, Kaboel en Nangarhar, waarbij hij stelt dat deze laatste zijn provincie van herkomst (*sic*) is. Hij wijst er tot slot op dat in het rapport sprake is van een toename van gerechtelijke lijfstraffen en dat het duidelijk is dat de regelgeving almaar strikter wordt en effectief gehandhaafd wordt.

Verder wijst verzoeker op de risico-verhogende factoren voor terugkeerders vermeld in de "EUAA Country Guidance" van januari 2023, en past hij deze toe op zijn persoonlijke situatie. Zo duidt hij op zijn herkomst als Pasjtoue uit het district Dushi, hetgeen ruraal gebied is waar veel Pasjtoen wonen. Hij wijst verder op het arrest van de Raad met nummer 281 612 van 8 december 2022, waarin wordt geoordeeld dat Baghlan de derde meest door veiligheidsincidenten getroffen provincie is, dat de taliban recent troepen stuurden naar het noorden van Afghanistan, met inbegrip van Baghlan, vanwege de aanwezigheid van het NRF in de regio en dat nieuwkomers heel erg in de gaten gehouden worden door lokale taliban. Verzoeker wijst er verder op dat hij Afghanistan in 2018 verliet en al vier jaar in België is, dat hij uit Afghanistan vertrokken is als 14-jarige en om asiel heeft verzocht als minderjarige. Hij betoogt dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht en dat hij uit een conservatieve omgeving komt. Voorts haalt verzoeker aan dat hij in België drie jaar naar een katholieke school is gegaan, dat hij alcohol drinkt, dat hij in een winkel werkt waar sigaretten en alcohol worden verkocht en dat zijn huidige werkgever alsook de werkgevers in het kuisbedrijf en de salade-fabriek waar hij eerder werkte, vrouwen zijn. Hij voegt hieraan toe dat hij in België wel al eens naar een discotheek is gegaan en nooit meer naar de moskee gaat, hoewel hij wel nog zou bidden. Hij stelt al verschillende keren op prostituébezoek te zijn geweest in Brussel. Hij besluit dat zijn levenswandel in België op zeer gespannen voet staat met wat de talibanautoriteiten en de Afghaanse rurale bevolking acceptabel vinden en meent dat hij de lokale normen duidelijk overschreden heeft.

Tot slot wijst verzoeker op de onmogelijkheid om reisdocumenten te verkrijgen en de risico's die daarmee gepaard gaan. Hij betoogt dat aangezien de afwijzing van een verzoek om internationale bescherming gepaard gaat met het opleggen van een terugkeermaatregel, het *"voor een omvattend onderzoek naar de risico's die verzoeker loopt bij terugkeer (...) mee in rekening gebracht moet worden hoe die terugkeer zou verlopen"*. Hij stelt dat hij niet over geldige Afghaanse reisdocumenten beschikt die hem in staat zouden stellen terug te keren naar Afghanistan en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel, die trouw is aan de voormalige Afghaanse republiek en die in december 2022 nog aangaf geen paspoorten te kunnen afleveren, door de taliban gezien zal worden als een existentiële vijand van het emiraat, wat het gebruik van documenten die door deze ambassade zouden worden afgeleverd extreem risicovol maakt. Hij wijst erop dat volgens de FOD Buitenlandse Zaken de Afghaanse ambassade te Brussel inmiddels opnieuw reisdocumenten aflevert en verwijst naar stuk 4 gevoegd bij zijn aanvullende nota. Verzoeker betoogt verder dat als de Afghaanse ambassade reisdocumenten aflevert, er moet worden van uit gegaan dat er communicatie is met de de-facto-overheden in Afghanistan en dat identiteitsgegevens aan de taliban worden bezorgd. Bovendien zou volgens hem identificeerbaar zijn *"dat dergelijke documenten afkomstig zijn van een instantie die trouw is aan de Afghaanse Republiek en die dweept met de NAVO en zichzelf ook uitroept tot vertegenwoordiger bij de NAVO"*, ter staving waarvan hij naar de website van de Afghaanse ambassade te Brussel. Verzoeker verwijst andermaal naar de risico's die Afghanen lopen bij terugkeer naar hun land van herkomst en meent dat deze nauwgezet moeten worden onderzocht, naar analogie met het onderzoek dat de Raad heeft gevoerd in zijn arrest met nummer 282 473 van 22 december 2022 met betrekking tot de terugkeer naar Burundi en het onderzoek dat het EHRM heeft gevoerd in voormeld arrest *"Sufi en Elmi"* inzake de terugkeer naar Somalië.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) het CGVS geen geloof kan hechten aan de problemen die hij verklaart te hebben gekend met de taliban, nu (i) verzoeker niet kan overtuigen dat hij door de taliban persoonlijk zou zijn geviséerd met het oog op rekrutering, (ii) zijn verklaringen over de manier waarop de taliban te werk zouden zijn gegaan weinig aannemelijk zijn, (iii) hij tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat er met zijn vader gebeurde tijdens diens confrontaties met de taliban, en (iv) het door hem neergelegde document, zijnde een kopie van de *taskara* van zijn vader, de appreciatie van het CGVS niet kan ombuigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er ten aanzien van hem omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren en omdat (D) de informatie die werd aangebracht door zijn advocaat in zijn verzoekschrift en in de aanvullende nota's van 9 augustus 2021 en 12 augustus 2021 over de algemene situatie in Afghanistan en over de gewijzigde veiligheidssituatie in zijn provincie, Baghlan, niet

in staat is om bovenstaande appreciatie te wijzigen en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban, die hem zouden hebben willen rekruteren. De taliban zouden daartoe verschillende keren de *mullah* naar zijn vader hebben gestuurd met de boodschap dat hij zijn zoon naar de taliban moest sturen om zich aan te sluiten. Vervolgens zouden ook de taliban zelf dit meerdere keren aan verzoekers vader hebben gevraagd. Verzoekers vader zou dit telkens geweigerd hebben. De laatste keer dat de taliban langs kwamen zouden zij duidelijk gemaakt hebben dat het voor verzoekers vader de laatste kans was om zijn zoon naar hen te brengen en dat ze zijn familie zouden afmaken indien hij dit niet deed. Verzoeker verklaart dat hij en zijn vader de volgende ochtend uit Afghanistan vertrokken zijn, doch dat hij zijn vader is kwijtgeraakt in Iran. Verzoeker noch zijn familie zouden sindsdien nog iets van hem vernomen hebben. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan dat hij door de taliban zal worden vermoord omdat hij niet met hen mee is gegaan.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker tijdens de administratieve procedure slechts een fotokopie van de *taskara* van zijn vader neergelegd (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Deel voor arrest', stuk 5, 'Documenten', nr. 1). Dit stuk heeft louter betrekking op de identiteit van zijn vader en houdt geen verband met de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban. Deze *taskara* kan bovendien niet aantonen dat verzoekers vader vermist is geraakt, laat staan dat hij vermist zou zijn geraakt in de door verzoeker voorgehouden omstandigheden.

De algemene informatie waaraan in het verzoekschrift en verzoekers aanvullende nota wordt gerefereerd heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker noch op de persoonlijke feiten die hij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

Het bij verzoekers aanvullende nota gevoegde attest van de Afghaanse ambassade in Brussel en het mailverkeer tussen zijn advocaat en een medewerker van de FOD Buitenlandse Zaken over deze ambassade en de vraag of zij de afgifte van officiële documenten al dan niet heeft hervat betreffen evenmin verzoeker persoonlijk noch de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten en vrees (aanvullende nota verzoeker, stukken 2, 3 en 4).

De bij zijn aanvullende nota gevoegde bewijzen van het door hem gevolgde katholieke onderwijs hebben betrekking op verzoekers schooltraject in België en houden geen verband met de feiten die de aanleiding zouden hebben gevormd voor het vertrek uit zijn land van herkomst (aanvullende nota verzoeker, stuk 5).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker neergelegde documenten en informatie volstaan om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker de problemen die hij verklaart te hebben gekend met de taliban in zijn land van herkomst niet aannemelijk maakt.

De adjunct-commissaris motiveert dienaangaande in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt: *“U verklaarde dat de taliban u persoonlijk viseren om te rekruteren (CGVS, p. 14). Ze hebben u echter nooit persoonlijk aangesproken terwijl ze naar u op zoek waren (CGVS, p. 15). U kan tevens niet vertellen wat deze rekrutering precies inhoudt. U verklaart dat u niet weet waarom ze u wilden rekruteren (CGVS, p. 18-19). U weet niet wat de taliban tegen uw vader gezegd hebben of waar ze over gesproken hebben (CGVS, p. 18). U weet niet of u betaald zou worden na uw rekrutering bij de taliban (CGVS, p. 19). Aangezien u verklaarde dat uw vader meerdere keren door de mullah en door leden van de taliban is aangesproken met de eis dat u voor hen zou werken, is het weinig aannemelijk dat u daar niet meer over kan vertellen (CGVS, p. 30). Tevens slaagt u er niet in te staven waarom de taliban u zouden willen rekruteren. Er wordt u meerdere keren gevraagd om welke redenen de taliban u zouden viseren. U stelt enkel dat u het niet weet (CGVS, p. 18-19). U bent niet geschoold, u heeft evenmin enige religieuze opleiding gekend, u ging niet naar de madrassa, u heeft geen koran lessen gevolgd (CGVS, p. 8-9). Bovendien is het opmerkelijk dat uw vader vanaf de eerste keer tegen de mullah had gezegd dat hij niet wilde dat u zich aansloot bij de taliban (CGVS, p. 14-16). Aldus was het reeds geweten dat uw familie niet wenste mee te werken met de taliban. Gevraagd om welke reden de taliban iemand zouden rekruteren van wie dit geweten is, stelde u louter dat de taliban meer leden willen en dat jonge mensen worden meegenomen, hetgeen niet kan overtuigen (CGVS, p. 20).*

Uw verklaringen over de manier waarop de taliban te werk zouden gaan, zijn eveneens weinig aannemelijk. Uw vader zou eerst verschillende keren zijn aangesproken door de mullah met de vraag om u naar de taliban te sturen (CGVS, p. 14, 16-17). Hij zou dit telkens geweigerd hebben. U verklaart dat uw vader uitdrukkelijk gezegd zou hebben tegen de mullah dat hij dit niet wilt (CGVS, p. 17). Ook de talibanleden zelf zouden drie keer naar uw vader zijn gekomen met de mededeling dat u zich bij hen moest aanmelden, telkens zonder dat ze enige moeite zouden hebben gedaan om u te lokaliseren en mee te nemen (CGVS, p. 17-19). Indien de talibanleden u werkelijk wilden rekruteren, terwijl ze wisten dat uw vader reeds tegen de mullah had gezegd dat u dit niet wilde, is het weinig aannemelijk dat ze meerdere keren zouden terugkeren naar uw huis zonder de daad bij het woord te voegen. Hiermee geconfronteerd, stelt u louter dat dit de manier is hoe ze het doen en dat wie zich niet vrijwillig aansluit, wordt gedwongen, hetgeen uiteraard niet kan gelden als verklaring (CGVS, p. 20). Dienaangaande wordt nog opgemerkt dat uw familie geen verdere of andere problemen heeft gekend na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 14-15, 19-20). Ook dit is opmerkelijk aangezien u verklaart dat de taliban gezegd hebben dat ze uw familie zouden afmaken indien u zich niet zou aanmelden (CGVS, p. 14). Dergelijke vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig.

Tevens legt u tegenstrijdige verklaringen af over wat er met uw vader gebeurde tijdens zijn confrontaties met de taliban. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader door de taliban geslagen werd op de avond voor jullie vlucht uit Afghanistan (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud wijzigt u deze verklaring en stelt u dat uw vader geslagen werd toen de taliban de eerste keer naar uw huis kwamen, vijftien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 17). Hiermee geconfronteerd antwoordt u enkel ontkennend (CGVS, p. 19), hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met de taliban verder ondermijnt.”

Aldus blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven, op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat verzoeker zijn vluchtrelaas niet aannemelijk maakt en er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

De Raad benadrukt vooreerst dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld op zijn eigen merites, waarbij het aan de verzoeker om internationale bescherming is om op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. Feiten en elementen eigen aan elk verzoek om internationale bescherming zijn bepalend in de beoordeling van het betrokken dossier. In dit opzicht is verzoekers verwijzing naar een beslissing in hoofdte van een andere verzoeker om internationale bescherming, waarin het CGVS oordeelde dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verandering, *in casu* niet dienstig. Bovendien kan nergens in de motieven van de *in casu* bestreden beslissing worden gelezen, of

er uit worden afgeleid, dat aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas getwijfeld wordt omwille van “de druk doorheen het lokale netwerk en de afwezigheid van regelrechte dwang”. Voorts maakt verzoeker met zijn betoog dat de taliban geen regelrechte dwang uitoefenden op zijn vader, doch wel de druk stelselmatig opvoerden door steeds terug te komen, niet *in concreto* aannemelijk dat indien de taliban hem werkelijk wilden rekruteren en zij wisten dat zijn vader reeds tegen de *mullah* had gezegd dat hij dit niet wilde, zij meerdere keren zouden terugkeren naar zijn huis zonder de daad bij het woord te voegen. Er kan overigens redelijkerwijs niet worden ingezien hoe in de door verzoeker geschetste omstandigheden, waarbij zijn vader fysiek zou zijn mishandeld door de taliban en zij ermee zouden hebben gedreigd zijn familie te vermoorden, geen sprake zou zijn van dwang. Het feit dat diverse bronnen het niet eens zijn over wat nu precies dient te worden verstaan onder de term ‘gedwongen rekrutering’ kan hier geen ander licht op werpen.

Door te verwijzen naar algemene informatie omtrent de rekruterings- en propagandawijze van de taliban en op te werpen dat de adjunct-commissaris uitgaat van een te nauwe interpretatie van de praktijken van de taliban, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die *in casu* afbreuk kunnen doen aan de concrete en pertinente motieven in de bestreden beslissing omtrent de voorgehouden gedwongen rekrutering in de door hemzelf geschetste context. Noch de adjunct-commissaris, noch de Raad betwisten dat de taliban methodes van intimidatie en bestraffing gebruiken om burgers te dwingen zich naar hun richtlijnen te schikken. Het gaat er *in casu* evenwel om dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de taliban hem, die verklaart niet geschoold te zijn en geen religieuze opleiding te hebben gevolgd en wiens familie duidelijk niet wenste mee te werken met de taliban, zouden willen rekruteren. Verzoeker kan voorts niet overtuigen waar hij in zijn verzoekschrift poneert dat gevallen waarin de taliban lokale mensen bedreigt en dwingt zich bij hen te voegen niet te maken hebben met actieve rekrutering van soldaten voor de jihad, maar met “het testen van loyaleiten van de lokale bevolking, met hen te dwingen kant te kiezen en met het besturen van mensen doorheen angst, terreur, intimidatie en bedreiging”. Verzoeker verklaarde immers tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij door de taliban zou worden opgeleid om te vechten (AD, stuk 4, ‘Deel voor arrest’, stuk 4, ‘Bijkomende informatie (deel CGVS)’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Behendigheid en expertise, waarover verzoeker *prima facie* geenszins leek te beschikken, lijken dan ook wel degelijk relevant. Bovendien blaast verzoeker warm en koud door in zijn verzoekschrift enerzijds te suggereren dat hij niet onder dwang werd gerekruteerd voor de strijd en anderzijds onder verwijzing naar informatie van het UK Home Office op te werpen dat gedwongen rekrutering van kinderen door de taliban niet zo uitzonderlijk is. In elk geval vermag deze algemene informatie geen afbreuk te doen aan de concrete en pertinente vaststellingen *in casu*. Verzoeker betwist immers niet dat hij nooit persoonlijk werd aangesproken door de taliban en dat hij geen idee heeft waarom de taliban hem zouden willen rekruteren, noch op de hoogte blijkt van wat deze rekrutering precies inhoudt. Dat er volgens Human Rights Watch absoluut niet altijd sprake is van een vergoeding in geval van (gedwongen) rekrutering door de taliban, verschoont verzoekers onwetendheid wat betreft zijn persoonlijke situatie in dit verband geenszins.

Waar verzoeker meent dat zijn relaas niet in tegenspraak is met objectieve landeninformatie, merkt de Raad op dat uit recente landeninformatie bijgebracht door de verwerende partij in haar aanvullende nota blijkt dat het risico op gedwongen rekrutering door de taliban over het algemeen klein is (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 63). In deze landeninformatie wordt er gewezen op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten, met name de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door IS) en de militaire achtergrond. Verzoeker toont geenszins aan dat zijn profiel onder voormelde elementen valt, waardoor er redelijkerwijze niet kan worden aangenomen dat hij een risico loopt op gedwongen rekrutering door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan, mede in acht genomen dat hij thans meerderjarig is. Verzoeker toont immers niet aan te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden en blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de correctie die verzoeker middels een e-mail van zijn advocaat aan het CGVS heeft aangebracht aan de notities van zijn persoonlijk onderhoud, na ontvangst van een kopie daarvan, geen betrekking heeft op verklaringen waarnaar verwezen wordt in de motivering

van de bestreden beslissing en hier dus ook geen invloed op heeft (AD, stuk 4, 'Deel voor arrest', stuk 5, 'Documenten', nr. 2).

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal worden vermoord omdat hij weigerde om zich bij hen aan te sluiten.

Daar verzoeker in gebreke blijft concreet aannemelijk te maken dat voor zijn vertrek uit Afghanistan in de negatieve aandacht van de taliban stond, kan hij niet worden gevolgd waar hij betoogt dat het feit dat hij geen netwerk of mannelijke familieleden heeft die het voor hem kunnen opnemen wanneer hij ondervraagd wordt of onder druk gezet wordt, het risico op vervolging in zijn hoofde zeer reëel maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift en aanvullende nota voorts op een vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – *i.e.* onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke

en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, *TOLOnews*, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker blijft evenwel in gebreke voldoende concrete en naar behoren gestaafde elementen voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

In zoverre hij in dit kader aanvoert dat hij reeds enkele jaren in Europa en België verblijft, dat hij zich alhier westers kleedt, zijn baard scheert, muziek beluistert en programma's bekijkt die door de taliban verboden zouden worden, alsmede dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst checkpoints van de taliban zou dienen te passeren waarbij zijn gsm zal worden doorgelicht, dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn verwijzing naar deze elementen hoegenaamd niet kan volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Verzoeker geeft met zijn verwijzing naar deze elementen onvoldoende persoonlijke invulling aan zijn voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Hij toont hiermee niet *in concreto* aan dat zijn verblijf in het Westen en deze elementen hem dermate zouden hebben verwesterd dat hij zich niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij.

De Raad benadrukt in dezen dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het

niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Het loutere gegeven dat verzoeker zijn kledingstijl zou dienen aan te passen, zijn baard zou moeten laten groeien en zou moeten ophouden met het beluisteren en bekijken van bepaalde (niet nader gespecificeerde) muziek en programma's, kan in hoofde van verzoeker geenszins worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Redelijkerwijze kan van verzoeker worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert alvorens terug te keren naar zijn land en zijn regio van herkomst. Deze elementen zijn geenszins persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor verzoeker risico zou lopen om te worden geviseerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Aldus toont verzoeker ook geheel niet aan dat of op welke wijze hij, dit al dan niet bij eventuele controles bij checkpoints, daardoor daadwerkelijk in de negatieve aandacht zou riskeren te komen van de taliban in zijn land van herkomst. Waar verzoeker aanvoert dat hij een groot risico loopt bij de controle van zijn smartphone en sociale media-accounts door de taliban, toont hij niet aan dat de informatie die daarop kan teruggevonden worden een objectieve aanwijzing inhoudt voor zijn bewering als zou hij zijn verwesterd of als dusdanig worden gepercipieerd. Bovendien blijkt uit de aangehaalde landeninformatie dat de berichten die men op sociale mediaplatforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, betroffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat uit het loutere feit dat hij een smartphone en actief is op sociale media afgeleid kan worden dat hij zich dermate kritisch uit ten aanzien van de taliban waardoor hij dreigt geviseerd te worden. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of zijn volledige account(s) te verwijderen. Er liggen verder ook geen indicaties voor dat de taliban op heden kennis zouden hebben van verzoekers activiteiten op sociale media.

Waar verzoeker er in zijn aanvullende nota op wijst dat hij in België drie jaar onderwijs heeft gevolgd aan een katholieke school, die naar eigen zeggen de boodschap van Jezus Christus en de waarden van de heilige Sint-Trudo uitdraagt, dat hij alcohol drinkt, dat hij in een winkel werkt waar sigaretten en alcohol worden verkocht en die een vrouw als eigenaar heeft, dat hij in een poetsbedrijf en saladefabriek heeft gewerkt waar de werkgevers ook vrouwen waren en dat hij wel al eens naar een discotheek is gegaan en al verschillende keren op prostituébezoek is geweest in Brussel, toont hij niet *in concreto* aan dat deze ervaringen en gedragingen hem bij terugkeer naar zijn land van herkomst in de negatieve aandacht van de taliban of de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving zullen brengen, zodat zou moeten worden aangenomen dat hij niet in de mogelijkheid zal zijn *"to play the game"* of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering dat hij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Verzoeker geeft verder aan dat hij nooit meer naar de moskee gaat, maar wel nog bidt, hetgeen erop duidt dat hij nog steeds de islam aanhangt en praktiseert.

De duur van zijn verblijf in België sinds *medio* 2019, *in casu* vier jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker was weliswaar nog minderjarig toen hij Afghanistan verliet, doch hij toont niet aan waarom deze omstandigheid op zich zou maken dat hij zich niet langer kan conformeren aan de Afghaanse normen en waarden, zoals vormgegeven door de taliban. Uit het gegeven dat hij reeds vijftien jaar oud was bij zijn vertrek – rekening houdend met zijn niet-betwiste geboortedatum en verklaringen waaruit blijkt dat hij Afghanistan halverwege 2018 verlaten heeft (AD, stuk 4, 'Deel voor arrest', stuk 4, 'Bijkomende informatie (deel CGVS)', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12) – dient te worden afgeleid dat hij in Afghanistan ook al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Verzoeker concretiseert niet op welke wijze het verblijf in België een dermate evolutie in zijn persoonlijkheid en gedragingen heeft teweeggebracht dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zich bij terugkeer naar zijn land van herkomst conformeert aan de daar geldende normen en verwachtingen. Het komt niet aan de Raad toe om hier zelf over te speculeren of om dit verder in te vullen.

Dat verzoeker afkomstig is uit een ruraal en conservatief gebied, met name het district Dushi in de provincie Baghlan, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. Verzoeker verwijst naar het arrest met nummer 281 612 van de Raad van 8 december 2022, waarin gewezen werd op landeninformatie waaruit blijkt dat Baghlan de derde meest door veiligheidsincidenten getroffen provincie is, dat de taliban recent troepen stuurden naar het noordoosten van Afghanistan met inbegrip van de provincie Baghlan en dat nieuwkomers er in de gaten worden gehouden, doch werkt verder niet concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Baghlan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de thans heersende waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, of dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Verzoekers betoog in zijn aanvullende nota dat hij geen Afghaans reisdocument heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel, die tot december 2022 nog geen documenten afleverde, door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet-geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende checkpoints zal moeten passeren op zijn terugreis, merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan”, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal

schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-factotalibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Verzoekers uitvoerig betoog in de aanvullende nota dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer, volstaat tot slot niet. Verzoekers land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden verwezen naar de situatie en beoordeling ten aanzien van andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoeker, in regel niet problematisch is.

Waar verzoeker aanvoert dat hij op het CGVS werd gehoord vóór de machtsovername door de taliban zodat hij aanvullend diende gehoord te worden, waarbij hij meent dat er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel, gezien andere verzoekers die werden gehoord na de val de Afghaanse overheid wel de kans kregen om hieromtrent uitgebreid aan te geven welke risico's zij lopen door de machtsovername, wordt op het volgende gewezen. Hoewel verzoeker niet opnieuw werd gehoord naar aanleiding van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan, moet de Raad er vooreerst op wijzen dat de verwerende partij, nadat de weigeringsbeslissing van 15 december 2020 betreffende onderhavig verzoek om internationale bescherming werd vernietigd bij 's Raads arrest met nummer 260 018 van 2 september 2021, middels de huidige bestreden beslissing de gewijzigde situatie in Afghanistan mee in rekening heeft gebracht en tevens in haar op 17 april 2023 neergelegde aanvullende nota de landeninformatie heeft geactualiseerd. Het gegeven dat verzoeker niet opnieuw of bijkomend werd gehoord heeft hem overigens geenszins de mogelijkheid ontnomen om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de adjunct-commissaris rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift en de aanvullende nota is bij huidig arrest terdege rekening gehouden (zie *supra*). Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als 'verwesterd' te worden beschouwd.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Uit het voorgaande blijkt aldus dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Baghlan, als verwesterd zal worden gepercipieerd en vervolgd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en verzoekers betoog in dit verband dan ook niet relevant noch dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan in 2018 niet aannemelijk heeft gemaakt, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban, zijn familie of de gemeenschap zal worden gevisieerd omwille van een (gepercipieerde) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een

land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwijking van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door

gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Waar hij nog betoogt dat hij zich in een erg kwetsbare situatie bevindt bij terugkeer naar Afghanistan daar hij er zo goed als geen mannelijke verwanten heeft die het voor hem kunnen opnemen en er bovendien geen mannelijk gezinshoofd meer is nu zijn vader al jaren geleden vermist is, merkt de Raad op dat verzoeker de bewering dat zijn vader op heden vermist is op geen enkele wijze staft en voorts niet aantoont dat hij bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou kunnen rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk, noch dat hij desgevallend de rol van gezinshoofd niet op zich kan nemen.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat de huidige humanitaire situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Tevens wordt in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daartoe. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofd van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is verder van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdoleerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal erkend worden, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad herhaalt dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig is, met de-factoministers en de-

factofunctionarissen (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Waar verzoeker te dezen nogmaals verwijst naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270 813, dient andermaal te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt

voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan evenwel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 17 april 2023 neergelegde aanvullende nota).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar geen hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

De Raad merkt op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota neergelegd op 17 april 2023 kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Waar verzoeker nogmaals verwijst naar 's Raads arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022, dient te worden herhaald dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.7. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BOUALLOUCH,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BOUALLOUCH

S. WILLAERT